

[Aksel Larsen.]

var de faa, og Perserne de mange. I denne Sal er Regeringen de mange, og Oppositionen de faa. (Afbrydelse af *Hans Nielsen*) . . . Ordførerne, siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Hvis det drejer sig om at faa Ordet her i Debatten, kan jo alle i Salen deltage i den, og vi skal jo nok faa at se, at der bliver ikke saa faa Deltagere ogsaa fra denne Side i Salen.

For Resten var det i Oldtiden Skik, at man, før man begyndte at slaas, sendte Ordførerne frem for at skælde hinanden ud, men de afgjorde ikke Kampen. Paa samme Maade afgør det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Tale eller min Tale ikke, hvorledes der skal afstemmes om Lovene her i Tinget, men det afgøres af Tingets Flertal. Men jeg mener, at det dog i hvert Fald er rart at faa stillet Tingene paa rette Plads og vise, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen er lige saa uvidende om Historien, som Statsministeren var dengang, da han talte om den store Demokrat Nebukadnezar, der herskede i et Slavesamfund.

Men denne Opposition, hvortil Kommunerne hører, ligner altsaa det Billede, Demokraten Nebukadnezar saa under et Mareridt. Ja, det forekommer mig nu, at denne Lignelse godt kunde bruges om et andet Legeme, saadan bestaaende af Guld og Sølv og Jern og Kobber — hvad Guldet sigter til, kan man jo regne ud, og Kobberet er jo ogsaa aktuelt. Men den socialdemokratiske Kolos staar paa Lerfødder, den vakler, og den Dag kommer naturligvis, da den falder. Det er ganske givet, at det vil gaa saadan, og hvis man vil have ekstra Sandynlighedsbeviser derfor, kan man gaa et Aar tilbage i Tiden og studere den Ordførertale, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen holdt dengang, og af hvis Toner der ikke er meget igen. Det er givet, at naar man holder en saadan Tale, som i den Grad er i Modstrid med Sandheden, men en Tale, som er Udtryk for Partiets politiske Opfattelse, saa maa det gaa ned ad Bakke med Partiets politiske Indflydelse.

Hvad var det, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde i Fjor? Han talte om det pæne Hus og smukke Hjem, der er bygget, og som vi alle værner om, og det er der jo nok nogle, der vil underskrive. Saa talte han om, at i Arbejdernes Hjem var der nydelige Møbler, og det er der jo i nogle af dem. Og saa talte han om, at der var bygget et Læbælte om hvert Hjem mod Sygdom og Arbejdsløshed; den nedværdigende Almisse, det grænseløse Tiggeri og de modbydelige Fattiggaarde var afskaffet,

og Landet over har vi gode Skoler, hyggelige Alderdomshjem og moderne Sygehuse. Dette Idealsamfund, som de socialdemokratiske Ledere drømmer om er indrettet — og som ogsaa er indrettet for de socialdemokratiske Ledere, men ikke for Befolkningens Flertal —, dette Idealbillede af et Samfund er smukt at stille op, men det er beklageligt, at Arbejderne ikke vil give det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen Ret i, at det eksisterer.

Man behøver jo blot at se paa, hvordan de arbejdsløses Forhold er under Socialreformen, dette Læbælte om hvert Hjem mod hensynsløs Udbytning. Man finder da et Samfund, hvor Fattiggaardene er erstattet med Tvangsarbejdsanstalter, og hvor det maaske vil betyde en Katastrofe, at de private Laanekontorer i København lukker, simpelt hen fordi det saa bliver vanskeligere for Arbejderne at pantsætte deres fattige Ejendele, naar Understøttelsen fra Socialkontoret ikke strækker til. Eller vi kan tage de Forhold, hvorunder man har bragt Priserne til at stige. De taler jo for sig selv om den Politik, Socialdemokratiet har ført, og det yndige Land og det smukke Hus, der skal forsvares. Priserne er steget, men Prisstigningspolitikken fortsættes, og det er udtrykkelig fastslaaet ved Udtalelser af førende Regeringspolitikere, bl. a. af Socialministeren i hans store Tale ved Femmøller, at hvis det er nødvendigt af Hensyn til Landbruget at sætte Priserne op, skal denne Politik følges.

Efterhaanden er det ganske vist kommet dertil, at Destruktionspolitikken er blevet mindre aktuel eller mindre populær, og som Følge af dette begynder den radikale Presse at larme imod Destruktionspolitikken og forlange den bragt til Ophør. Saa kommer den socialdemokratiske Presse og siger, at nu skal kun tuberkuløse Køer destrueres, og nu skal Smørordningen afskaffes, for hvis Smørret bliver billigere . . . Men de Herrer maa undskyldes. Det er Regeringen selv, der har gennemført disse Ordninger, og man kan ikke forlange, at vi skal være den taknemmelig, fordi den afskaffer den eller lader, som om den afskaffer den.

Der bliver stadig væk raabt paa, at det er Prisstigning, der skal til. Jeg har paa Kommunistisk Partis Vegne i forrige Samling her haft Lejlighed til at forelægge en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som naturligvis vakte passende Munterhed paa Venstres Bænke, og hvori jeg forlangte gennemført en Prispolitik, der forhøjer de Priser, som betales Bønderne ude paa Landet, men nedsætter de Priser, der forlanges